Serge Brussolo

Memorial in vivo. Jurnal neterminat

Mémorial in vivo. Journal inachevé

În 1978, Serge Brussolo debuta în antologia lui Phillippe Curval, „Futurs au présent” („Viitorul la prezent” – Denoel). Povestirea inclusă în acest volum se intitula „Funnyway” și, un an mai târziu, avea să obțină mult râvnitul *Grand Prix de la Science Fiction Française*. Ulterior, Serge Brussolo avea să mai obțină încă o dată marele premiu, în 1981, cu o culegere de povestiri intitulată „Vue en coupe d'une ville malade” („Secțiune printr-un oraș bolnav” – Denoel, 1980), din care face parte și nuvela pe care v-o prezentăm acum.

Mai întâi am vrut să mă ridic în capul oaselor, apoi m-am gândit că, întorcându-mă pe o parte, toată greutatea corpului meu avea să se sprijine în încheietura cotului și pătura aspră, țesută des, avea să-și imprime urma, în cruciulițe dureroase, pe pielea mea atât de sensibilă. M-am gândit că mi-aș putea zgâria mâna în cuiul pe jumătate ieșit din tăblia ușii, că picioarele-mi goale erau expuse vârfului incandescent al vreunui muc de țigară uitat pe pardoseala culoarului, iar degetele, eventualelor cioburi de sticlă provenite, de exemplu, de la acele minuscule fiole ce conțin benzină pentru brichete...

Mi-am imaginat că, mergând la toaletă, zguduiturile trenului m-ar putea dezechilibra, aruncându-mă asupra chiuvetei cu marginile plesnite, smulgându-mi dinții din gingii... M-am...

Și atunci am rămas întins pe spate, fără să mă mișc, ascultând huruitul trenului...

Ferestrele astupate la plecare cu plăci mari de tablă prinse în șuruburi nu lăsau să treacă nicio geană de lumină și fără lucirea gălbuie a veiozelor am fi fost cufundați în întunericul cel mai adânc. Am întors capul spre stânga și femeia întinsă în cușeta vecină a tresărit ca și cum privirea mea ar fi atins-

o, ar fi pipăit-o de-adevăratelea. Transpira abundent, în mijlocul pernelor înfășurate în jurul brațelor, în jurul picioarelor, menținute astfel cu o mare cantitate de leucoplast. De la clavicule la pubis, corpul îi era înfofolit într-o pătură pufoasă legată cu sfoară. Și-a mișcat frenetic capul de la stânga la dreapta și, în ciuda zgomotului produs de tren, mi s-a părut că-i înțeleg bâlbâiala: *„Nu mă atingeți!”*.

Am închis ochii. De-a lungul compartimentelor, vagon după vagon, scene asemănătoare aveau loc încă de la plecare; o lovitură neintenționată la cot, la ieșirea de la toaletă, căpăta proporțiile unei tragedii, o victimă a unei migrene banale cerea o anestezie imediată…

Majoritatea zăceau într-o imobilitate cvasitotală, evitând orice contact… mormane de carne umedă, lipite de cearceafurile șifonate ale cușetelor, sub lumina scârboasă a veiozelor. Aceste șiruri de corpuri de un galben sulfuros, această imobilitate cadaverică făcea să domnească în fiecare vagon o atmosferă de morgă. Dar poate că această senzație se datora goliciunii dizgrațioase a călătorilor, acestor epiderme palide, prea fragile, protejate o viață întreagă în învelișurile de mătase sau nylon ale veșmintelor de fiecare zi și brusc dezvelite, oferite.

La plecare, mulți nu văzuseră în această despuiere, în această goliciune impusă decât dorința de a umili; acum lucrurile li se păreau mult mai complicate, mai ambigue…

Lipsiți de orice protecție, corpul lor devenise conștient de miile de agresiuni în mod obișnuit banale, dar care, în aceste circumstanțe, se împovărau cu o nouă dimensiune, aceea a tragicului… Ceașca de cafea fierbinte care se varsă, opărind pielea coapsei, unghia ruptă, degetul prins în ușă…

Toate acestea aveau acum o importanță sinistră. Trenul li se părea a fi, acum, un teren de sport, presărat cu mii de obstacole de către o mână răuvoitoare. Se înșelau oare? Nu-mi amintesc să fi călătorit vreodată cu o altă garnitură de tren care să aibă atâtea așchii în părțile ei lemnoase, atâtea pioneze și cioburi de sticlă pe podele, atâtea asperități tăioase, atâtea…

Și paraziții din cușete, care îți acoperă corpul de plăgi, provocând oribile mâncărimi și…

Drumul până la toaletă devenea acum o expediție plină de primejdii, părăsirea cușetei echivala cu o scufundare în abisul culoarului, o expunere la zguduituri, însemna acea ușă batantă care se închide asupra degetelor tale, însemna...

Și atunci, trebuie să te aperi. Să te închizi într-o carapace de burete, să te deplasezi la adăpostul scutului improvizat dintr-o saltea, să te îngropi într-un morman de perne, așa cum un soldat se ghemuiește în tranșee, în spatele unui morman de saci de nisip sfâșiați de gloanțe...

Mi-am luat în mână carnețelul, un blocnotes lunguieț conceput parcă anume pentru interminabile însemnări, și vârful creionului lăcuit a trecut din nou în revistă bilanțul, linie cu linie. Câți oare mai făceau la fel, cu fruntea brăzdată de ridurile îngrijorării, scormonindu-și memoria?

... Sutura unei operații de apendicită, extracția unui molar sau accidentul, fractura deschisă, carnea sfâșiată de schijele unui parbriz explodat, lovitura de berbec a volanului a cărui ax își croiește drum ca vârful unei lănci...

Câți repetau, recapitulând, de-a lungul coloanelor unui carnețel, momentele pe care corpul lor trebuia să le retrăiască? Asemenea lor, mă pretam la această contabilizare îngrijorată, la acest bilanț al amintirilor în care cel mai banal șoc se adăuga celei mai mărunte înțepături formând un total neliniștitor. Eu, care am detestat întotdeauna cifrele, m-am surprins deodată transformat într-un contabil febril, acoperind paginile carnețelului cu semne cifrate, încercând o estimare empirică a pragului de suferință atins, speculând asupra capacităților mele de rezistență...

Mă descopeream vulnerabil, terorizat de dureri până la a sări din scaunul dentistului la primul șuierat al turbinei, închid carnețelul... Memoria trupurilor...

Am auzit aceste cuvinte, pronunțate de un medic în halat alb în momentul în care paznicii ne împingeau spre scările vagoanelor...

Memoria trupurilor.

Poate n-ar fi trebuit să le explic tovarășilor mei de drum ceea ce ne așteaptă...

M-au crezut, majoritatea îmi cunoșteau numele din ziarele

în care publicasem articole de popularizare științifică. M-au crezut, dar n-ar fi fost oare preferabil să-i las în ignoranță?

Memorie...

Revăd adeseori fața internistului aplecat asupra mea, cu ochelarii ce reflectau lumina lămpii așezate direct pe podea...

„... corpul păstrează amintirea senzațiilor trăite, precum creierul pe cea a imaginilor văzute, carnea stochează impresii precum encefalul stochează trecutul... Corpul își poate aminti...”

Vorbea și vocea lui îmi parvenea ca un bâzâit uniform. Sincer să fiu, nu-l ascultam deloc, pentru mine conta doar arsura cătușelor prea strâmte pe încheieturile-mi rănite.

„... plasat în anumite condiții, corpul își amintește toată istoria sa, mâna își amintește de câinele ce a mușcat-o, lama care a tăiat-o, dar, nedispunând de imagini, reactualizează senzația trecută. Trăiește din nou mușcătura, suferă iar tăietura...”

Vocea lui mă adormea. Era oare aceasta o consecință a interogatoriului și a zilelor petrecute fără somn în celula în care apa îmi ajungea până la brâu, unde a adormi însemna a te îneca?

Cu toate acestea, el continua...

„... supusă la anumite excitări specifice, memoria trupului își poate restitui simultan tot trecutul, într-un cor titanic, în care carnea își amintește toate ocaziile în care a fost solicitată... Memoria...”

Apoi am adormit, m-am prăbușit în neant până la plecarea trenului... Până când am fost dezbrăcați și înghesuiți în vagoanele cu ferestrele astupate. Lipsit de orice reper, de soare, de lună, mi-a fost greu să determin, fie și aproximativ, durata călătoriei și, când frânele au început deodată să urle, anunțând capătul drumului și aruncându-ne unii peste alții, două impresii contradictorii s-au amestecat în mintea mea, cea de a fi petrecut în acel compartiment un timp infinit lovindu-se de certitudinea că am visat doar, vreme de o singură clipă.

Am coborât, îngrijorați și obosiți.

Când trenul a început să dea înapoi, lăsându-ne striviți de căldură pe peronul fierbinte, asurziți de scârțâitul bielelor și

al roților pe nisipul împrăștiat pe șine; când porțile de metal au alunecat închizându-se, toți, chiar și cei a căror privire nu se bucura decât de acuitate vizuală medie, toți, au putut descifra cele două rânduri ce se zăreau înscrise pe un stâlp de fier înfipt la umbra posturilor de pază:

„Zonă interzisă – Tabără de experimentare și exterminare – Proprietate de stat”

Orașul e calm, blând. Un oraș de sfârșit de toamnă, cu construcții de piatră roz, lustruită, prelucrată. Dantelării de fier forjat șerpuiesc de-a lungul cupolelor de zinc și ardezie albastră. Un oraș în care până și monumentele par a fi sculptate în înghețată de zmeură.

Un oraș al somnolenței pe terasa unei cofetării, cu melancolii complezente, o stațiune balneară care sforăie, plină încă de căldura verii care se retrage, o...

După trecerea primei centuri de imobile, gardul de sârmă ghimpată ce înconjura lagărul a fost ascuns privirilor noastre, iar unii, simțindu-se ușurați, aruncară câteva glume, care nu treziră însă niciun ecou. I-am abandonat la o intersecție, jenați, incapabili să hotărască dacă aveau ceva de făcut, neîndrăznind să se despartă, această promiscuitate, acest spirit de turmă dându-le o senzație iluzorie de securitate.

Aflându-mă în mijlocul unei inutile treceri de pietoni, am privit în urmă și i-am zărit, demni de milă, adunați în fața unor prăvălii părăsite, trecându-și din mână în mână obiecte despre care nu realizau că nu le mai puteau fi de niciun folos... Cu toate acestea, știam că atunci când neliniștea mă va copleși, mă voi îndrepta tot spre ei, încercând să schițez același simulacru de conversație... Că...

Orașul nu este decât un decor, un imens magazin de mobilă și ustensile... Toate apartamentele te poartă cu gândul la raioanele de mobilă din marile magazine, în care vânzătorii au încercat să reconstituie cât de cât ambianța unui dormitor, a unei bucătării, adăugând ici-colo câte o carte deschisă, un flacon de parfum, fără a convinge însă pe cineva de realitatea acestor aranjamente.

Orașul îi provoacă celui care îl străbate aceeași senzație. Cei care l-au traversat n-au putut să lase nicio urmă, iar el a rămas fără miros și lipsit de mistere, cu sertarele și dulapurile goale, fără trecut. Nimic nu te îndeamnă să-l descoperi, căci îl știi, gol, banal. Să dormi aici sau dincolo, ce importanță are? În prima seară m-am întins pe un divan, într-un apartament, fără să fi aprins lumina, fără să fi dat atenție decorului. M-am întrebat: „Ne vor acorda oare un timp pentru odihnă, sau vor începe să ne iradieze încă din prima noapte?”

Vreme de două zile am stat culcat, cu carnetul la îndemână, hrănindu-mă cu lapte condensat și căpșuni congelate, din frigider. De-abia în dimineața celei de-a treia zile și-au făcut apariția primele simptome. Tocmai traversam un scuar în care apa scursă din arteziene forma împreună cu gazonul, un covor spongios, propice mersului. Îmi amintesc că am întins mâna în jetul de apă al unei fântâni, savurând scurgerea picăturilor proaspete de-a lungul brațului, spre cot. Îmi vedeam degetele în șuvoiul de stropi și deodată, senzația veni...

Era ca mușcătura unei flăcări în podul palmei, o durere fulgerătoare, bucăți de sticlă sfâșiindu-mi policele, dezarticulându-mi falangele, ceva intens și, concomitent, atroce...

M-am clătinat, strângându-mi pumnul la piept, comprimându-mi instinctiv venele pentru a opri hemoragia... și apoi, am văzut...

Mi-am văzut pielea intactă, degetele umede, unghiile de care se agățaseră câteva picături de apă. Atunci am înțeles. Corpul meu își amintea, mâna își aducea aminte de acel cocktail Molotov prost conceput ce fusese cât pe-aci să-mi smulgă antebrațul, cu mulți ani în urmă, pe o străduță noroioasă din Cartierul Latin... întregu-mi trup își regăsea memoria...

Am rămas în prostrație pe o banca, vreme îndelungată, pradă neliniștii, pândind clipa când durerea își va relua asaltul. În cele din urmă, mi-am continuat plimbarea, cu capul golit de gânduri...

Iradierea începuse, cu o doză mai slabă probabil, poate

numai sporadic. Îmi amintesc perfect că n-am vrut să mă gândesc la ceea ce avea să se întâmple atunci când emițătoarele aveau să funcționeze din plin...

Mai târziu, spre după-amiază, fenomenul s-a repetat. Eram singur pe terasa unei cafenele, privind în lungul străzii pustii. Berea pe care mi-o turnasem eu însumi la tejghea se încălzea încet în paharul cu picior așezat în centrul măsuței rotunde de marmură artificială. M-am aplecat înainte și, fără a atinge paharul cu mâna, am sorbit spuma. Și, brusc, în locul gustului puțin acrișor al berii, o aromă de ciocolată îmi invadă gura. O ciocolată groasă, foarte dulce, o ciocolată de gurmet, încălzită de mai multe ori pentru a-i uniformiza aroma, o ciocolată din copilărie, într-o zi ploioasă de joi, o ciocolată de toamnă, de început de școală, pregătită de mama mea într-o cratiță roșie, pe colțul sobei... Exact în aceeași clipă, am simțit foarte distinct atingerea umedă a unei guri, urcând pe interiorul coapsei spre pântece, clipocitul valurilor lovindu-se de gleznele mele, cureaua pistolului-mitralieră apăsându-mi umărul, bisturiul unui chirurg scormonindu-mi prin măruntaie în căutarea apendicelui, frezele a cinci dentiști consultați de-a lungul vieții atacând simultan opt sau nouă dinți diferiți, o palmă grea purtând un inel – tatăl meu, fără îndoială – și, imediat după aceea, căldura a doi sâni pe spatele meu... și încă...

Am căzut în genunchi, răsturnând masa de marmură falsă, paharul s-a spart de asfalt, formând o floare de spumă albă. Mi-am auzit vocea, urlam, apoi totul a încetat și n-am mai simțit decât trotuarul sub genunchi... Cred că am rămas așa vreme de aproape o oră, nemișcat, golit, epuizat, incapabil de cel mai mic gest.

Mai târziu, trecând pe lângă canal, am aruncat în apele cenușii carnețelul cu coperți negre în care încercasem să-mi notez durerile pe care mă pregăteam să le retrăiesc. Acum îmi dădeam seama cât de departe eram de aflarea totalului, însumarea suferințelor infime dovedindu-se la fel de îngrozitoare ca reminiscența unei intervenții chirurgicale...

N-am avut curajul să plec în căutarea unui frigider aprovizionat, ci m-am întins pe o canapea în ceea ce părea a fi – o, ironie! – o agenție de voiaj. Am adormit foarte greu.

În zilele următoare, ritmul amintirilor fizice n-a crescut. Puseuri scurte și intense, unele insuportabile, separate prin lungi intervale de liniște. Un joc, un test... Șoarecele și pisica...

Pe o bancă, într-un parc, am întâlnit o femeie care plângea. Auzindu-mi pașii, a ridicat capul și mi-a strigat, de parcă eu i-aș fi putut răspunde cumva: *„Și ce ne vom face atunci când va trebui să suferim toată ziua*? *Ce*?”

Într-adevăr, ce ne vom face?

Există, bineînțeles, copacii... Răspândiți de-a lungul drumurilor, copaci mărunți, cu frunzișul dantelat și stufos. Merele tari și strălucitoare formează ciorchini la bifurcarea crengilor. Nu au niciun gust, nicio valoare nutritivă, de altfel nici nu cred că e vorba de fructe adevărate: privind mai îndeaproape, poți observa striațiile ramificate ale unor canalicule, pe sub scoarța arborilor.

Înainte de a urca în tren, ni s-a explicat că merele joacă rolul unor anestezice, consumarea unui măr te face să poți rezista durerii două, trei, sau chiar patru zile, în funcție de constituția fiecăruia.

Fructele trebuiau consumate imediat după ce au fost culese, căci, din păcate, după o jumătate de oră, ele își pierd puterea terapeutică. La fel, consumarea a mai mult de un măr la fiecare cinci zile duce la eliminarea imediată a acestuia prin vomă și deci la anularea efectului scontat.

De ce ni se oferă acest repaus? Din joacă? Pentru a ne permite să rezistăm mai mult? Pentru plăcerea de a ne vedea sfâșiindu-ne între noi, la picioarele copacilor?

Motivele comportării călăilor noștri sunt uneori mai greu de sesizat. Cu siguranță, cantitatea de fructe este derizorie, în raport cu numărul prizonierilor. Nu știu exact câți arbori sunt risipiți pe străzi, dar o evaluare aproximativă mă face să pronostichez o amânare de circa o lună pentru fiecare deținut, deoarece coroanele copacilor nu conțin mai mult de zece mere fiecare. Și, la urma urmei, de ce tocmai mere? De unde aceste reminiscențe din basmele cu zâne? Mărul otrăvit, mărul de aur, mărul fermecat?... E limpede, e doar o altă manifestare a crudei ironii, a cărei urme le-am depistat și în prezența agențiilor de voiaj, cu afișele lor, purtând

inscripția: „Evadați!”.

Oricum ar fi, în momentul când vor începe cu adevărat să ne iradieze, nu vom putea spera la mai mult de șapte sau opt mere fiecare, poate nici măcar atât, ținând cont și de risipă; unii dintre noi, nu se vor putea împiedica, sfidând orice logică, să mănânce mai multe mere la rând, sau să își adune rezerve. Mai bine să nu mă gândesc la toate astea!

Acum, cuprins de neliniște, mă simt atras de ceilalți, caut tovărășia grupurilor, fără a mă amesteca, totuși, în vreunul dintre ele. Aproape toți s-au adunat la hotel. Colind uneori câte o zi întreagă, neputând să mă hotărăsc dacă aș vrea să ocup o cameră sau un apartament. Vechea teamă de mulțime se face simțită, mai ales când cei ce mă înconjoară sunt îngroziți, iar reacțiile lor devin imprevizibile.

Am mai avut încă două crize de amintiri, mai lungi de data asta. Prima m-a paralizat timp de două ore, a doua m-a terorizat o dimineață întreagă. Aceeași suprapunere de dureri însumate, combinată din când în când cu amintirea vreunui orgasm rar, de o savoare ieșită din comun, citronada de la opt ani amestecându-se cu gustul sângelui, ploaia în părul meu cu arsura deșertului pe pielea mea. Corpul meu e ca un burete stors, treizeci de ani de senzații se scurg din el într-o confuzie totală. Pentru o clipă, am crezut că nu voi reuși să rezist...

Colind culoarele hotelului, printre plantele ce străjuiesc colonadele; cotoare de mere, înnegrite, în descompunere, împânzesc covoarele. Incapabili să se stăpânească, unii s-au lăcomit fără să mai aștepte, diminuând astfel speranța noastră de supraviețuire...

Într-o seară, intrigat de un bâzâit continuu, am deschis ușa unei camere, descoperind o femeie de vreo patruzeci de ani culcată de-a curmezișul patului, cu picioarele depărtate, care se masturba cu un vibrator rozaliu. Roșie de rușine, mi-a explicat că de la venirea în tabără, se masturba zi și noapte, cu speranța că însumarea orgasmelor avea să compenseze, cât de curând, durerile. Mi s-a agățat de picioare, implorându-mă să mă culc cu ea... Atinsă de tetanos în tinerețe, cunoscuse suferințe atroce și numai gândul de a le retrăi o îngheța de spaimă. Am fugit, lăsând-o urlând, în

patru labe, pe culoarul etajului doi.

Nu e singura de acest fel; în spatele majorității ușilor, orgiile se dezlănțuie; alții practică o absurdă economie de ultim moment, străduindu-se să șteargă orice senzație, înghițind doar alimente fade, fără gust, ca și cum această ultimă asceză ar putea contrabalansa memoria fizică a unei vieți întregi.

Noua ședință de iradiere. Primele victime: o brunetă de șaizeci de ani a sucombat, retrăind simultan cele cinci nașteri. O alta, cardiacă, n-a putut suporta însumarea brutală a treizeci de ani de dureri menstruale.

Femeile sunt, desigur, mai expuse decât bărbații; cu toate acestea, vecinul meu de cameră a fost trăsnit de amintirea unei dezinterii, combinată cu o mastoidită.

Frecvența emisiilor de radiații crește; amintirea, de trei ori consecutiv, a unor bătăi încasate odinioară m-a făcut să-mi pierd cunoștința toată după-amiaza. A doua zi, cu privirea încețoșată de crampe cardiace, am fost nevoit să mă hotărăsc să mănânc primul fruct. Un tânăr pletos, urcat pe o bancă din parc, ne-a sfătuit să rezistăm cât mai mult posibil, să așteptăm stadiul ultim al suferinței, dincolo de care ne va fi imposibil să supraviețuim, înainte de a consuma fructele izbăvitoare. Din păcate, are dreptate, emisiile au devenit, practic, permanente. În jurul copacilor, oamenii se bat și mă tem ca unii dintre ei să nu aibă ideea de a se organiza în miliții, însușindu-și porțiuni de teritoriu pentru uzul lor propriu.

Primele sinucideri. Căzile din băile hotelului se umplu cu sânge. Am regăsit-o pe femeia cu vibratorul, moartă în patul ei, dar nu mi-am putut da seama dacă a murit de durere sau a fost răpusă de prea multă plăcere. O fată pe cale de a naște mi-a explicat, cu ochii învăluiți de febră, că mestecă îndelung și conștiincios fiecare mușcătură de anestezic, convinsă fiind că obișnuindu-se, copilul ei se va naște insensibil și deci perfect adaptat la această lume nebună. Un savant, căruia i-am luat odată un interviu, mi-a dat de înțeles că, dincolo de Soare, fusese descoperită o planetă foarte bogată în zăcăminte dar, din nefericire, supusă unor valuri de radiații care trezesc memoria trupurilor. După părerea sa, noi

suntem cobaii folosiți la elaborarea anesteziculului ideal, care va permite viitorilor cosmonauți o explorare prelungită a acestei planete. Plauzibil.

Azi-noapte, criză de amintiri deosebit de violentă.

Diferite, de la un copac la altul, poate și în funcție de străzi, merele nu oferă, toate, aceeași durată de protecție și se întâmplă, uneori, să te trezești îndoit de durere, atunci când te credeai încă imun. Mulți se păcălesc astfel și se prăbușesc pe mocheta camerelor lor, nemaifiind în stare să se târască până pe trotuar.

Dacă nu se îndură cineva de ei, să le culeagă un fruct, moartea îi seceră în câteva ore. De altfel, ar fi cazul să devin mai vigilent... Cheile numerotate au dispărut de pe tabloul aflat la recepție și n-ar fi de mirare ca vreun șmecheraș să încerce să ne închidă în camere în timpul somnului, împiedicându-ne să coborâm la primele simptome și eliminându-ne astfel din joc.

Mi-am ascuns sub pat un topor greu, cu mâner roșu, luat din materialul de prevenire și stingere a incendiilor; în caz de nevoie voi putea, cu ajutorul lui, să sparg ușa.

Trebuie să mărturisesc că n-am remarcat de la început prezența intacților, nici eu, nici ceilalți. Cu toate acestea, acești puști indolenți, cu pielea prea rozăși prea fină, ar fi trebuit să-mi atragă atenția. I-am văzut cum tremurau, la cea mai mică adiere de vânt. Fugeau de cea mai palidă atingere a razelor soarelui, manipulând cu mii de precauții obiectele cele mai robuste, strâmbându-se la cel mai mic contact. I-am găsit din întâmplare, într-o seară, înghesuiți cu toții într-o cameră capitonată, fără prea multă îndemânare, cu perne și saltele.

Trupurile lor, de o fragilitate neobișnuită, păreau modelate în frișcă sau în vată de zahăr. M-au rugat să le aduc de mâncare. Exteriorul îi îngrozea în asemenea măsură încât nu îndrăzneau să iasă.

În zilele ce au urmat, ascuns în spatele unei coloane, m-am convins de imobilitatea lor totală. Nici măcar o dată n-au coborât în stradă pentru a-și culege fructe, nici măcar o singură dată. De parcă n-ar fi avut nevoie.

I-am hrănit ca pe niște pisoi înspăimântați ascunși în

spatele unei uși, câțiva dintre ei mi-au vorbit, timizi, în șoaptă, bănuitori.

Intacții... Produse de laborator, crescuți în camere sterile și matlasate, capitonate cu puf, cu vată. Obișnuiți să calce doar pe covoare spumoase. Feriți, în ultimii zece ani, de orice agresiune, riguros selecționați, eliminați la cea mai mică boală... Intacții...

Progresiv, am înțeles că acest grupușor de copii ce se ascundea în camera aceea cu perdele trase, nu cunoscuseră niciodată nici cea mai neînsemnată durere. Supuse radiațiilor, trupurilor lor nu-și aminteau nimic, sau prea puțin...

De ce îi amestecaseră cu noi? Cu ce scop? Pentru ce odioasă comparație? De ce îi smulseseră din găoacea lor de puf?

Am privit pielea lor prea roz și n-am îndrăznit să-i ating. Deodată virginitatea cărnii lor a trezit în mine o adevărată fascinație nesănătoasă... sadică.

Am fugit. În zilele următoare, am depus în pragul ușii lor, fără să intru, mulțumindu-mă să bat cu pumnul în ușă, câte un pachet cu hrană. Apoi am grăbit pasul spre ascensor.

Au observat oare strălucirea din ochii mei? Au început să se teamă? Habar n-am. Tot ce știu e că, într-o dimineață, am găsit apartamentul gol și m-am simțit invadat de un val de ușurare.

Mai târziu i-am regăsit pe un culoar, cu trupurile învinețite de lovituri și pline de arsuri de țigară. Unii aveau pe coapse cicatrici provenind, probabil, de la niște tăieturi cu lama și am observat că buzele lor rupte se deschideau asupra unor danturi sparte, pe două treimi din lungime.

Se deplasau în patru labe, înfruntându-se pentru a intra în posesia câte unui cotor de măr uitat pe mochetă și atunci am știut că nimic nu-i mai deosebea de noi.

Cineva avusese grijă să-i transforme în semeni de-ai noștri...

Cerneala din stiloul meu pălește. Nu cred că voi mai putea ține mult timp acest jurnal haotic. De altfel, zădărnicia lui îmi pare, zi după zi, tot mai evidentă, îl voi ascunde probabil sub pernele vreunei canapele, cu speranța confuză că ar putea fi găsit, într-o bună zi.

Greu de identificat din cauza suprapunerilor, durerea devine un ecou, o lungă vibrație totalizatoare. Întreaga-mi viață corporală îmi este înapoiată; douăsprezece sau treisprezece mii de defecări, șapte sute optzeci de ejaculări, vreo treizeci de vomări, trei sute... Memoria mea urcă, inexorabil, prin timp. Ieri am simțit foarte clar un sân gigantic strivindu-mi fața, în timp ce un sfârc enorm îmi despărțea buzele, iar apoi laptele a țâșnit, gros, sacadat...

În paralel, o mare de excremente lichide îmi murdărea coapsele înfășate în scutece.

Până la vârsta de doisprezece ani, mama mă spăla pe cap cel puțin o dată pe săptămână; azi dimineață, o mie două sute cincizeci de mâini, șase mii două sute cincizeci de degete materne au început brusc să îmi frece pielea capului, de parcă ar fi vrut să-mi pătrundă în cutia craniană...

Și sărutările date sau primite, sutele de limbi învârtindu-mi-se în gură. Acea avalanșă de spumă de ras și cele opt mii de lame zgâriindu-mi obrajii... Principiul e același cu cel al supliciului picăturii de apă, un lucru nesemnificativ dovedindu-se treptat un mijloc de tortură foarte eficace.

Ziua s-a scurs, stearpă, identică cu celelalte, fără nimic deosebit; un pătrățel printre alte pătrățele, în caietul unui școlar; o cărămidă între alte cărămizi, formând un zid al idiotizării...

Spre seară, însă, un incident straniu m-a smuls din apatie. Era o senzație foarte aparte, la nivelul buzelor, o țeava dură înfiptă între ele, un tub căruia îi puteam evalua greutatea cu ajutorul dinților și al maxilarelor... Un tub dur, plat și cald... Am rămas nemișcat în întunericul ce cobora lent, incapabil să identific cauza amintirii. Instinctiv, mi-am dus degetele la buze. Nu era nimic acolo, desigur și totuși, dinții continuau să simtă contactul cu acel corp străin... Și atunci, am înțeles...

O pipă! O pipă scurtă și groasă... O pipă, eu, care nu aprinsesem în viața mea nici măcar o țigară, eu, care mă simțeam rău numai simțind mirosul de fum, țineam între dinți o pipă... O pipă, eu, abonatul pe viață la vagoanele de nefumători?

Amintirea a persistat, palpabilă, materială, timp de aproape

o oră, după care a dispărut, ca în urma unei anestezii. Uimirea îmi alungase somnul. Sudoarea fină a neliniștii îmi umezise părul de la subsuori. Nelăsându-mi niciun răgaz, câteva ore mai târziu, o altă percepție m-a împietrit, între cearceafurile umede și șifonate. Un suflu cald, arzător, fugar, pe obraz, pe tâmplă și, imediat după aceea, o senzație oribilă, de sfâșiere. Era de parcă o bucată de oțel incandescent mi-ar fi forfecat urechea stângă, tăind în carne, scalpându-mi lobul urechii, la nivelul craniului, într-o rană definitivă, lăsând în urmă un crater sângerând cu marginile zdrențuite. Din fericire, durerea a încetat la fel de brusc precum apăruse, lăsându-mă cu fruntea scăldată de o transpirație rece, cu inima bătând gata-gata să-mi spargă pieptul. Și de data asta, amintirea era inexplicabilă, deoarece niciodată, în cursul existenței mele, nu suferisem nici cel mai mic prejudiciu fizic la urechea stângă, nici măcar o simplă otită. Și atunci?

Mirat, am așteptat până în zori, când în mintea mea s-a făcut lumina. Acum știu. Aceste amintiri nu sunt ale mele, nu le-am trăit niciodată și ceea ce implică ele îmi dă fiori de gheață.

Tatăl meu, mort pe când eu nu împlinisem încă opt ani, trăgea mereu din pipa-i neagră, îngrozitoare, care putea ca dracu' și al cărei miros îi impregna permanent părul și veșmintele, ceea ce mă făcea să mă zbat cu disperare de fiecare dată când încerca să mă ia pe genunchi... Iar bunicul meu din partea mamei, a rămas pe jumătate surd atunci când un obuz de mortier i-a smuls urechea stângă, în timpul unui îndepărtat război de colonizare. Și atunci? O schiță de explicație științifică ar avansa ipoteza unei transmiteri genetice a senzațiilor. Astfel, ar fi posibil ca cromozomii mei să poarte înscrisă moștenirea senzorială a părinților mei și a părinților părinților mei, etc. De ce ne-am opri aici, la urma urmei? De ce să nu imaginăm lanțul acestor amintiri carnale al căror terminus, fundătură, sumă, final, sunt eu însumi... De ce...

A doua zi, diverse indicii au venit în sprijinul teoriei mele nocturne. Două înțepături simetrice în urechi, de parcă cineva mi-ar fi găurit carnea de ambele părți ale capului, la

intervale de un minut. Mi-am dat seama că cineva îmi găurea lobii urechilor pentru a-mi pune acele mici inelușe de metal aurit, inevitabilă podoabă a fetițelor de odinioară, semn obligatoriu al feminității, de care nu aveau cum să scape. M-am gândit imediat la mama și un fior dezagreabil mi-a străbătut întregul trup. Aveam deci să-mi retrăiesc nașterea, dintr-o altă perspectivă, până la ruperea cordonului ombilical? Aveam oare să suport accidentul care îmi ucisese bunicul? Bietul om murise ars de viu în explozia unei locomotive și simplul gând mă înghețа de groază! M-am liniștit cât de cât, aproape imediat: nu aveam cum să fiu afectat de acel sfârșit atroce, căci atunci când se petrecuse, tata avea deja optsprezece ani și deci, „memoria” sa nu deținea în stocul de cromozomi decât ceea ce tatăl său trăise până în momentul în care îl concepuse, când fusese cum nu se poate mai viu... Lanțul se oprea, inevitabil, în acest loc...

În aceeași seară, o durere violentă între coapse mă smulse din amorțeala somnului.

Era ceva ca o formă dură, străină de propriul meu corp, ce mi se înfigea în pântece; în același timp, apăsarea a zece degete se făcea simțită pe pumnii mei, de parcă cineva ar fi încercat să mă imobilizeze, ridicându-mi mâinile deasupra capului. Dezgustul mi-a acoperit orice senzație, m-am ridicat în capul oaselor, în întuneric, cuprins simultan de rușine și fascinație... Apoi totul a dispărut. Ce trăisem? Un viol căruia îi căzuse victimă mama mea? O deflorare bestială, dintr-o îndepărtată noapte a nunții?...

Am rămas ghemuit într-un colț al patului, până în zori. Mă simțeam rău, întors pe dos, siluit în integritatea mea psihică și sexuală. Și dacă începeam deodată să simt, ca o femeie, tulburările maternității, pântecele greu, umflat, sânii care atârnă dureroși, tensionați de surplusul de lapte și ce altceva? M-am dus la chiuvetă și mi-am stropit fața cu apă rece. De ce mă bulversau astfel de idei în asemenea hal? Ce mituri virile mai apăsau oare asupra mea, care fusesem dintotdeauna un adversar declarat al oricărei forme de sexism?

A doua zi dimineața, pentru a-mi omorî timpul, m-am aventurat pe străzi, până într-o piațetă în gri și alb, în

mijlocul căreia se înălța un monument ciudat, un fel de obelisc, aproape un con cu o bază foarte redusă ca suprafață... un fel de ac de piatră... Aproape imediat, am avut impresia că auzeam un clinchet, precum tropăitul discret al unei hoarde de pitici încălțați cu cizme cu tocuri de metal, sau zgomotul argintat al unei pungi de piele, umplută pe jumătate cu mărunțiș și scuturată din toate puterile, sau... zgomotul, pe jumătate estompat de fațada groasă a unei agenții de voiaj, îmi parvenea destul de clar în tăcerea teatrală a orașului mort.

Am intrat. Pe un birou încărcat de hârțoage, o mașină de scris nu tocmai nouă vibra din toate încheieturile, comunicându-și tremurul mesei și fotoliului în care nu ședea nimeni... Era un Remington din acelea mari, gri, ce populează toate administrațiile desuete. Pe alocuri, vopseaua era ștearsă, lăsând să se vadă metalul. Tremura cu furie. Tastatura mai ales părea pradă unor trepidații din ce în ce mai puternice. Câteva șuruburi începuseră de altfel să-și părăsească lăcașul și, brusc, un resort s-a rupt, sec, lăsând să-i scape o scurtă rafală.

Cu toate acestea, fenomenul cel mai interesant se producea la nivelul clapelor ce vibrau frenetic. Progresiv, literele se ștergeau, plasticul își pierdea aspectul lucios obișnuit, ca o treaptă dintr-o marmură frumoasă, ce se uzează de atâta du-te-vino, căpătând înfățișarea unei pietre găunoase, aspre, ale cărei muchii, inițial rectilinii, se curbează, se șterg, odată cu trecerea timpului. Mașina își amintea de toate degetele ce o loviseră și o maltrataseră în cursul anilor petrecuți în labirintul unui minister oarecare, înainte ca ea să fi eșuat, ca un rebut, în acest oraș-decor... Miliarde de degete, semne, litere, abătându-se asupra ei ca o grindină de gloanțe.

O viață de loviri, retrăită într-un sfert de oră. Totalizată.

La rândul ei materia își amintea...

Alte șuruburi săriră, o parte a carcasei se răsturnă, apoi unele clape cedară, împrăștiindu-se, banda de cauciuc căzu și se rostogoli până lângă picioarele mele goale. Nu mai era decât un morman de bare, resorturi, tije, cârlige și roți dințate. Un schelet de metal, o ruină care nu se mai hotăra să moară, în jurul meu, casa începuse să răsune de toate

loviturile de ciocan ce contribuiseră la construirea ei, grinzile dădeau la iveală rețele tot mai dese de fisuri discrete. Toate ușile trântite într-o viață întreagă de folosire intensivă s-au închis deodată. Un firicel de moloz fin s-a desprins din tavan, albindu-mi părul. Fațada s-a crăpat ca un parbriz sub impactul unei pietre. La fiecare etaj, în fiecare apartament, aceeași nebunie cuprinsese toate formele materiei... Curând, ascensorul avea să cedeze sub greutatea miilor de locatari ce-l folosiseră vreodată, neverosimil înghesuiți în strâmta cabină de sticlă... Mi-am dat seama că trebuie să ies, înainte ca întregul imobil să se prăbușească peste mine. Dar nici strada nu mai oferea adăpostul căutat. Obeliscul se despicase în două, consecință a aceleiași trepidații pe care o simțeam acum în stomac, care făcea dinții să-mi clănțăne în gură. Mii, miliarde de pași umpleau acum șoseaua și trotuarul. O mulțime demențială cu călcâie invizibile, generații de pietoni, de plimbăreți, de gură-cască tropăiau acum pe asfalt.

Orașul...

Orașul își amintea de populația ce-i umpluse odată arterele și centrele vitale. Odinioară, înainte ca un trist decret să transforme casele și piețele într-un teatru de marionete, ai cărui actori erau lipsiți de orice viitor. Orașul își regăsea memoria și asta avea efectul unui atac monstruos al unor nesfârșite legiuni de brontozauri psihopați, o pulsație pachidermică de o greutate ce sfidează imaginația, punctând solul cu cratere, aducând trotuarele la nivelul șoselei, săpând în bulevarde ca un fluviu ce își croiește albia, deschizând tranșee ce curând aveau să devină prăpăstii, abisuri, înghițind clădiri, edificii și monumente...

M-am gândit că în câteva minute, acoperișurile aveau să se prăbușească, cu țiglele sparte, mitraliate, fragmentate, sfărâmate, de toate ploile, cu toate picăturile lor... Curând, printre ruine, această bucată de pământ avea să își amintească orele străvechi, vibrația surdă a vulcanilor, pasul inegal și greoi al dinozaurilor și...

M-am gândit: „Și dacă marea și-ar aminti simultan de toate furtunile?”

Apoi, ca la fiecare manifestare a radiațiilor, fără vreo stare

de tranziție, totul a revenit la normal și doar strada dezarticulată, năruită, mai aducea dovada realităților celor petrecute cu numai câteva clipe în urmă. Am pornit, cu trupul mocnind de dureri, în urma monstruosului masaj, cu oasele lichefiate, cu mușchii înmuiați, cu stomacul plin de viermuiala unor viscere amestecate.

Când am ajuns, în sfârșit, la hotel, soarele în amurg părea gata să explodeze. Roșu.

Consumul de fructe devine îngrijorător. Azi dimineață, plimbându-mă pe bulevardul principal, am observat că majoritatea copacilor fuseseră în întregime despuiați de fructe!

E timpul să acționez. Cu ajutorul unei carioci, pe stofa cearceafului, calculez fără încetare... Am ajuns la concluzia că, în ritmul actual, mi-a mai rămas de trăit cel mult o săptămână...

Există, bineînțeles, o alternativă. Tovarășii mei de încarcerare nu s-au putut hotărî să se despartă, ocupă și acum aproape toate camerele hotelului, ar fi de ajuns...

Ar fi de ajuns să mă furișez în clădirea vecină, rămasă goală, să astup cu răbdare ușile și ferestrele cu ajutorul unor cârpe și bucăți de hârtie. Aș da drumul la gaz și o noapte ar fi suficientă pentru ca acest cub de cărămizi lipit de hotel să se umple de emanații explozive, în zori, un simplu telefon, dat dintr-un bar de la celălalt capăt al orașului ar fi destul pentru a provoca scânteia necesară deflagrației, cu puțin noroc...

Și apoi...

Apoi, merele nemaiavând decât un singur consumator, mi-ar fi ușor să rezist cinci sau șase luni. Iar până atunci...

Știu însă că, din păcate, nu voi avea curajul să întreprind nimic...

De cât timp mă aflu oare aici? Îmi dau seama, deodată, cuprins de groază, că nu am avut răgazul de a vizita orașul, frica de a fi asaltat de o criză de amintiri pe o stradă ori într-o piață lipsite de anestezice mi-au interzis să părăsesc hotelul și trotuarele învecinate. Ceilalți procedează la fel...

Câți au murit, oare?

Mă simt obosit, fragil. La capătul puterilor.

Am emigrat la parter, geamul mi-e deschis în permanență. Astfel, dintr-un salt, pot fi pe trotuar, la primul semn de suferință, care m-ar avertiza că fructele înghițite cu câteva zile înainte nu-și mai fac efectul.

Orașul e blând, cenușiu, roz, precum ardezia.

Trebuie să mărturisesc, organismul meu se obișnuiește cu tranchilizantele, a căror acțiune eficace scade în intensitate și durată, în fiecare zi, tot mai mult... O durere interioară surdă străpunge tot mai des crusta amorțelii. Cred că am ajuns ca acei bolnavi pe care nici morfina nu mai e în stare să îi calmeze. Produsul își va pierde în curând orice efect și merele devenite inutile se vor usca la capătul crengilor artificiale. Orașul e blând, cenușiu...

Stiloul îmi aleargă tot mai greu pe hârtie, lăsând urme tot mai palide, cu fiecare secundă. Când se va goli, acest jurnal...